

บทนำ

ข่าวสหราชอาณาจักร

วุฒิสภาลงมติเป็นเอกฉันท์ ภายในห้าปีรถยนต์ไร้คนขับจะเป็นรถประเภทเดียวเท่านั้นที่สามารถใช้ได้ ส่วนรถยนต์แบบมีคนขับจะถูกจำกัดทั้งหมดภายในสิบปี

SAMPLE

ตอนที่

1

SAMPLE

< Notes

1. ตั้งโปรแกรมรถยนต์ให้วิ่งไปสำนักงานของเบน
2. ใช้บัญชี “แฮกรับเชิญ” เรียกรถดูเบอร์ในแอป ไม่ใช่ชื่อจริง
3. ให้รถมารับไปทำงานในทีวอดรถของเบน
4. พิมพ์ข้อความถึงเบนช่วงสาย
5. โทรหาเจ้านายของเบนช่วงบ่าย

แคลร์ อาร์เดน

เมื่อประตูหน้าปิดลง รถยนต์คันนั้นก็มาจอดรอแคลร์ อาร์เดนอยู่หน้าบ้านแล้ว

ขณะนี้เธอยังอ้อยอิ่งอยู่ตรงเฉลียง อ่านข้อความที่บันทึกไว้ในโทรศัพท์ซ้ำจนได้ยินเสียงสัญญาณบ้านเตือนบี๊บ บี๊บ บี๊บ แคลร์ชำเลื่องมองบ้านเรือนในแถบชานเมือง ซึ่งคล้ายคลึงกับในแถบปีเตอร์เบอโร สุนทราจจากบ้านเลขที่สี่สิบเจ็ดคือเพื่อนบ้านรายเดียวที่อยู่ข้างนอก เขากำลังพาครอบครัวที่ส่งเสียงดังลั่นขึ้นรถ ดูอย่างกับชาวนากำลังด้อนแกะ พอเห็นเธอ เขาก็ยิ้มแล้วโบกมือให้แบบขอไปที แคลร์จึงทักตอบแบบเดียวกัน

แคลร์ยังจำงานครบรอบแต่งงานสิบห้าปีของสุนทราจและภรรยาชื่อเขวามเมื่อฤดูใบไม้ผลิที่แล้วได้ ทั้งคู่เลี้ยงบาร์ปิกนิกคนทั้งซอยเป็นการฉลองเมื่อสบโอกาสสุนทราจที่กำลังเมาาก็พาแคลร์ไปห้องน้ำชั้นล่าง ก่อนเสนอว่า

ถ้าเธอกับเบนอยากได้ใครอีกคนไปสนุกด้วยบนเตียงเขาก็พร้อม แคลร์ปฏิเสธไปอย่างสุภาพ แต่แล้วเขาดันกลั้วขึ้นมาจึงขอร้องเธอไม่ให้บอกเขาน เธอสัญญาว่าจะไม่บอกและก็ทำแบบนั้นจริงๆ แคมยังไม่บอกเบนสามีของเธอด้วย แคลร์มั่นใจว่าทุกคนในซอยต่างก็มีความลับที่ไม่มีทางบอกใครในโลกนี้ รวมทั้งเธอ โดยเฉพาะเธอ

รถยนต์ของสุนทราจแล่นออกจากวงเวียนท้ายซอยไปแล้ว แคลร์สุดทึ่งใจลึกละลึกอยู่สองสามครั้งก่อนจ้องรถของเธออย่างอึดอัด สามสัปดาห์แล้วตั้งแต่เบนเซ็นสัญญาเช่ารถ แต่เธอยังต้องพยายามอย่างหนักให้คุ้นเคยกับฟังก์ชันใหม่ๆ มากมาย ความแตกต่างอันเด่นชัดระหว่างรถคันนี้กับคันก่อนคือ มันไม่มีพวงมาลัย แป้นเหยียบ หรือระบบควบคุมด้วยตัวเอง แต่กลับขับเคลื่อนอัตโนมัติโดยสมบูรณ์ และนั่นทำให้เธอกลัว

เธอนึกถึงตอนที่ทั้งคู่จ้องมองอย่างสนใจขณะรถคันนั้นแล่นมาหน้าบ้านด้วยตัวเอง เบนซึ่งเข้าใจถึงความอึดอัดและความลังเลของแคลร์ จึงพูดว่า ใครๆ ก็ใช้งานมันได้แม้แต่เธอเองหรือ*คนโง่* ขณะที่ทั้งสองตั้งคำถามจากแอป เธอก็หรีตาแล้วกระทุ้งแขนเขา เบนแย้งว่าเขาไม่ได้บอกว่าเธอโง่สักหน่อย

“ฉันอึดอัดที่ควบคุมรถไม่ได้” เธอบอกเขาระหว่างนั่งรถไร้คนขับไปหาหมอเป็นครั้งแรก แคลร์จิกเบาๆ เมื่อรถร้องเตือนก่อนเร่งแข่งรถอีกคันได้เอง

“เพราะคุณมันชอบควบคุมทุกเรื่องไง” เขาตอบ “คุณต้องหัดไว้ใจสิ่งที่ตัวเองไม่ได้ควบคุมบ้าง อีกอย่างเงินประกันก็น้อยมาก เราต้องเริ่มเก็บเงินไว้บ้างแล้ว จริงไหม”

แคลร์พยักหน้าให้อย่างไม่เต็มใจ เนื่องจากเบนเป็นคนสนใจรายละเอียด เขาจึงใช้เวลาสรรหารถยนต์ที่เหมาะสมกับกิจกรรมของทั้งคู่หลังคร่ำเคร่งอยู่ไม่กี่เดือน เธอก็ดีใจที่ได้เห็นเขากลับมาเป็นคนเดิม เบนพยายามให้เธอมีส่วนร่วมด้วย โดยขอให้เธอเลือกสีรถและวัสดุบุที่นั่ง แต่แคลร์กลับคิดว่าเขาเป็นพวกม็อคติกับผู้หญิงเมื่อเขาบอกว่าการซื้อขายรถเป็นเรื่อง

ของผู้ชาย และมีแต่เรื่องสวยๆ งามๆ เท่านั้นที่เธอเข้าใจได้ ไม่กี่วันมานี้ แคลร์ รู้สึกว่าเธอเหินแสมเขาบ่อย ทั้งที่เธอไม่ได้ทำอะไรผิดและเธอเองก็เสียใจ แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็ยังหาเรื่องจิกกัดเขาซ้ำ จนเริ่มกลัวว่าความไม่พอใจที่เก็บกดไว้จะไหลออกมา

แคลร์จ้องมองท้ายรถครูหนึ่ง ก่อนที่เธอจะสะเทือนจากการคืนเบาๆ จนเธอหลุดจากห้วงความคิด “อรุณสวัสดิ์จ๊ะ” เธอกระซิบก่อนคลำท้องที่ปูดบวม นี่คือการครั้งแรกที่เจ้าหนูเทศขยับตัวในเช้านี้ ทั้งคู่ตั้งชื่อเล่นให้ลูก หลังพยาบาลผดุงครรภ์แจ้งว่าเกณฑ์ประมาณศูนย์จุดสี่ห้ากิโลกรัม ตัวเท่าถุงน้ำตาลยี่ห้อเทตเอนด์โลล์ แต่สิ่งที่ตอนแรกเป็นแค่เรื่องๆ กลับติดอยู่ในหัวจนทั้งคู่ต้องเก็บมาตั้งชื่อลูก

ถ้าไม่มีปัญหาอะไร อีกสองเดือนแคลร์ก็จะเป็นคุณแม่ หมอบาร์บาราคลื้มเตือนว่าเธอมีความดันโลหิตสูงจึงต้องไม่เครียด ซึ่งพูดง่ายกว่าทำ และเมื่อไม่กี่ชั่วโมงก่อนหน้านี้มันก็ลื้มเหลว

“เธอต้องทำได้สิน่า” เธอพูดออกมาแล้วเปิดประตูรถ แคลร์วางกระเป๋าถือไว้ตรงเบาะขวาหน้าก่อนก้มตัวเข้ารถโดยหย่อนก้นลงก่อนหน้าท้องกลมๆ เริ่มปูดออกมาเร็วกว่าของเพื่อนๆ ตอนที่ท้องกัน และบางครั้งยังรู้สึกเหมือนกำลังอุ้มท้องข้างน้อย ร่างกายเธอเองบางส่วนก็หย่อนคล้อยขณะที่ส่วนอื่นๆ กลับเต่งตึง

เธอกดปุ่มเปิดประตูรถแล้วสแกนม่านตา พอมองดูตัวเองอยู่ครูหนึ่ง แคลร์ก็เห็นว่าตาขาวรอบดวงตาสีฟ้าอมชมพู รอยคล้ำใต้ตายังเห็นได้ชัด แม้ทารองพื้น เธอไม่ได้ยึดผมน้ำมาส์บลอนด์เมื่อเช้า มันจึงทิ้งตัวลงมาปรกคิ้ว

ทันทีที่แคลร์ได้รับการยืนยันว่าเป็นผู้โดยสารที่ลงทะเบียนไว้แล้ว มอเตอร์ไฟฟ้าก็ทำงาน แผงคอนโซลกลางกับระบบปฏิบัติการสว่างจ้าขึ้น เป็นสีขาวและสีน้ำเงิน “ที่ทำงานเบน” เธอพูด จากนั้นแผนที่สามมิติก็ปรากฏบนจอ แสดงเส้นทางจากบ้านไปยังสำนักงานของเขาย้อยห่างตัวเมืองออกไปหลายกิโลเมตร

รถเริ่มออกตัว และเธอก็สะดุ้งเมื่อเพลงร็อกยุค 90 ดังลั่นจากลำโพงกะทันหัน แคลร์เกลียดสนิยมด้านดนตรีอันพิลึกของเบนและความดังที่เขาชอบเปิด แต่ไม่รู้ว่าจะสร้างรายการเพลงของตัวเองยังไง ต่อมาเมื่อโน้ตห้องแรกของเพลงวงอาร์กติกมังกีสที่เบนโปรดปรานดังขึ้น เธอก็กลืนน้ำตาไว้ไม่อยู่ เบนจำเนื้อเพลงได้ทุกคำจนขึ้นใจ

“ทำไมคุณต้องบอกให้เรามานั่งไอรัดคันนี้ด้วย” เธอร้องไห้ “ทำไมต้องเป็นตอนนี้”

แคลร์ยกฝ่ามือปาดน้ำตาที่แฉก ปิดเพลงก่อนนั่งนิ่งอย่างเป็นกังวลระหว่างรถแล่น เธอดูรายการสิ่งที่ต้องทำอีกครั้ง มีธุระมากมายที่ต้องสะสางในช่วงบ่าย เธอเตือนตัวเองตลอดว่าทุกสิ่งที่ทำอยู่มีเหตุผลอันสมควร ทั้งหมดก็เพื่อเทต ขณะที่เธออยากเห็นหน้าลูกเหลือเกินนั้น ใจหนึ่งก็อยากให้แกปลอดภัยอยู่ในห้องตลอดไป ในที่ที่เธอสามารถปกป้องแกได้จากความโหดร้ายของโลกภายนอก

เธอมองทางข้างหน้าขณะรถเลี้ยวขวากะทันหันแทนที่จะเป็นซ้าย มันกำลังวิ่งไปในทิศทางตรงข้ามกับสำนักงานของเบนที่ซานเมืองปีเตอร์โบโร แคลร์หรีตาดูแผนที่ในระบบนำทาง มันใจว่าเธอตั้งโปรแกรมไว้ถูก ก่อนนึกถึงคำพูดที่เบนเคยบอกไว้ว่าบางครั้งรถยนต์ไร้คนขับจะเลือกเส้นทางใหม่เอง หากพบว่าการเดินทางไปตามทางเดิมอาจล่าช้า เธอหวังว่ามันจะไม่ทำให้เสียเวลาเดินทางเพิ่มขึ้น ยิ่งลงจากรถได้เร็วเท่าไรก็ยิ่งดี

ทันใดนั้นหน้าปัดคอนโซลก็ดับ แคลร์ล้งเลแล้วก้มดู พยายามจะเปิดและปิดระบบใหม่แต่ก็ไร้ผล

“แม่งเอ๊ย” เธอสบถ ทำไมเธอถึงต้องมาติดอยู่ในรถบ้าๆ นี่ในวันนี้ด้วย มันเลือกเส้นทางใหม่อีกรอบ จากนั้นเลี้ยวเข้าทางเล็กๆ ไปสู่ถนนคู่ขนาน เธอรู้ทันทีว่ามันจะพาไปไกลจากจุดหมายยิ่งกว่าเดิม

แคลร์เริ่มอึดอัด “เกิดอะไรขึ้น” เธอถาม ในใจแข่งดำเบนที่พูดจนเธอยอมมานั่งรถที่คนควบคุมไม่ได้ เธอกดปุ่มต่างๆ โดยหวังว่าจะช่วยให้ตัวเองกลับมาบังคับรถและสั่งให้จอดชิดขอบทางได้

“กำลังโปรแกรมเส้นทางใหม่ไปยังจุดหมาย” เสียงผู้หญิงแสนอ่อนโยน
ดังขึ้น แคลร์จำได้ว่าเป็นระบบปฏิบัติการของรถ “กำลังคำนวณเส้นทางใหม่
อีกสองชั่วโมงสามสิบนาทีก่อนถึงจุดหมาย”

“อะไรนะ” แคลร์โพล่งออกมา “ไม่! นี่เรากำลังจะไปไหนกัน”

เมื่อรถหยุดรอสัญญาณไฟจราจรเธอก็สบโอกาส รีบปลดเข็มขัด
นิรภัยก่อนกดปุ่มเปิดประตู ออกไปได้เมื่อไหร่เธอจะตั้งสติแล้วทบทวนแผน
เธอรู้ว่าไม่ว่ายังไงก็ทิ้งรถไปไม่ได้ แต่ประตูกลับยึดแน่น เธอดันมันครั้งแล้ว
ครั้งเล่าพร้อมออกแรงหนักขึ้น แต่ประตูกลับไม่ขยับ ลูกในท้องก็เริ่มดิ้น

“ทนอีกนิด ทนอีกนิดนะ” เธอพูดซ้ำๆ ให้ตัวเองและลูกเชื่อว่าเดี๋ยวก็คง
ได้ออกไป

แคลร์หันไปหารถคันข้างกันที่ติดไฟแดงอยู่ก่อนโบกมือเรียกคนขับ
แต่เขากลับเอาแต่ดูหนังที่ฉายบนกระจกหน้ารถ เธอจึงยังโบกมือหนักขึ้น
เหมือนคนบ้า จนเขาเห็นแล้วหันมา แต่ทันใดนั้นกระจกหน้าต่างรถของเธอก็
เปลี่ยนจากใสมาเป็นทึบ ความเป็นส่วนตัวในรถถูกควบคุมจากทางไกล
เพื่อไม่ให้ใครเห็นว่าเธอกำลังดิ้นรนขอความช่วยเหลือ

ความกลัวเล่นเข้าจับใจเมื่อเธอตระหนักได้ถึงสิ่งที่กำลังเกิด

มีคนกำลังควบคุมรถคันนี้

“อรุณสวัสดิ์ครับ แคลร์” เสียงผู้ชายดังออกมาจากลำโพง

เธอกริ๊ดร้องอย่างลืมหื้ม เสียงนั้นสงบ ผ่อนคลาย และฟังเหมือน
จะเป็นมิตร แต่เธอกลับไม่อยากฟังสักนิด

“คุณคงรู้แล้วสินะว่าคุณไม่สามารถป้อนคำสั่งรถคันนี้ได้แล้ว”
อีกฝ่ายยังพูดต่อ “จากนี้ไปผมคือผู้กำหนดจุดหมายปลายทางของคุณ”

“แกเป็นใคร” แคลร์ถาม “ต้องการอะไร”

“ผมจะเป็นใครหรือต้องการอะไรก็ไม่สำคัญ” เขาพูด “สิ่งเดียวที่คุณ
ต้องรู้ในตอนนี้เป็นคือ คุณกำลังจะตายในอีกสองชั่วโมงครึ่ง”

2

รูตมาสเตอร์ 2000

เลขที่บ้าน

ไม่ระบุ

ชื่อบบ

ไม่ระบุ

รหัสไปรษณีย์

ไม่ระบุ

รายละเอียดทางเลือก

56.0006°N, 3.3884°W

จุด แฮร์ริสัน

จุด แฮร์ริสันจ้องมองเครื่องชาร์จที่ต่อสายจากผนังมาเสียบกระจิ่งหน้ารถ เขาไม่มั่นใจว่านานแค่ไหนแล้วที่มานั่งจ้องเครื่องชาร์จไฟอยู่ในรถคันนี้ หรือทำไมต้องไปสนใจมัน เมื่อรู้ตัวว่าลี้มเวลาเขาจึงดูนาฬิกาบนแผงหน้าปัด จะไปให้มันก็ต้องรีบออกตัว เขาเลื้อนสายตาไปยังไฟแสดงระดับแบตเตอรี่ที่ยังเหลืออีกสิบนาทีกว่าจะเต็ม ระยะทางที่ต้องไปนั้นไม่จำเป็นต้องชาร์จไฟให้เต็ม แต่ถ้าไม่ชาร์จอย่างน้อยสามในสี่จุดจะกระวนกระวาย

รถส่วนใหญ่ในลานจอดของซูเปอร์มาร์เกตชาร์จไฟสะดวกกว่ารถเขา ไม่ว่าจะผ่านเครื่องชาร์จความเร็วสูงที่ฝังอยู่ในพื้นถนนขณะวิ่งไป

ตรงไฟจราจร ที่วงเวียน ในลานจอดรถต่างๆ หรือแม้แต่ในจุดบริการโทรศัพท์ ที่ร้านฟาสต์ฟู้ด จุดซื้อรถไ้คนขับคันนี้ตั้งแต่รัฐบาลเริ่มประกาศใช้นโยบาย การปฏิวัติบนท้องถนน และในช่วงข้ามคืนเขาก็เปลี่ยนสถานะจากคนขับ มาเป็นผู้โดยสาร เป็นเจ้าของรถที่คนควบคุมไม่ได้เพราะมันตัดสินใจ ทุกอย่างด้วยตัวเอง หากจะเปรียบเทียบกับคนอื่น ๆ ตอนนี้รถของเขาล้าสมัย ไปแล้ว และอีกไม่นานมันก็จะหยุดดาวน์โฮลด์ซอฟต์แวร์อัตโนมัติ ซึ่ง เป็นการบังคับให้เขาต้องอัปเดต รัฐบาลยื่นข้อเสนอทางการเงินให้เขาซื้อ รถรุ่นที่ทันสมัยและไฮเทคขึ้น แต่จุดปฏิเสธ เพราะการซื้อของที่อีกไม่นาน ก็เลิกใช้นั้นเปล่าประโยชน์

ห้องของเขาเสี่ยงโครกครากเตือนว่ามันต้องการอาหารแล้ว เขา รู้ว่าต้องกินเพื่อให้มีแรงผ่านเข้าไปได้ แต่กลับไม่ค่อยอยากกินอะไร แม้แต่ช็อกโกแลตในกระเป๋าเดินทางตรงเบาะหลัง เขาลงจากรถเดินเข้า ซูเปอร์มาร์เกต แต่ผ่านชั้นวางอาหารตรงไปยังห้องน้ำ ทำธุระเสร็จก็ ล้างมือล้างหน้า ก่อนเป่ามือให้แห้งด้วยเครื่องเป่าบนผนัง จากนั้นล้าง กระเป๋ากางเกงและหยิบแปรงสีฟันใช้แล้วทิ้งแบบมียาสีฟันในตัว ซึ่งจะเป็น ฟองเมื่อสัมผัสน้ำลายขึ้นมาแปร่ง

แสงสว่างจ้าเหนือกระจกเงาสะท้อนหนังศีรษะ เน้นให้เห็นว่าผม ตรงขมับเริ่มบางลง ไม่นานมานี้จุดเพ่งตัดมันให้สั้นแทนที่จะแต่งทรงแล้ว หวีปิดไว้ เขายังจำคำที่พ่อเคยบอกกับเขาและน้องชายไว้ว่าพ่อเองก็เริ่ม หัวล้านเมื่ออายุสามสิบ และจุดก็เป็นเหมือนกัน เพื่อนๆ ของเขาต่างหาหมอ เพื่อรักษามผมไว้ แต่จุดปฏิเสธการปรุงแต่งเพื่อความดูดีทุกรูปแบบ ไม่ตัด แม้แต่ฟันเกสองซี่ล่างด้วยซ้ำ ซึ่งนั่นทำให้เขาต้องยิ้มโดยไม่เปิดปาก

เกือบหนึ่งสัปดาห์แล้วนับตั้งแต่เขาโกนหนวดครั้งสุดท้าย และมัน ทำให้สีผิวเขาที่เข้มอยู่แล้วดูเข้มขึ้นอีก ทั้งที่เหนื่อยอ่อนแต่ตาขาวของจุด ยังใส ขับให้มันตาสีเขียวโดดเด่น เขาคล้าหน้าห้องกับซีโครงใต้เสื้อยืด ตระหนักถึงน้ำหนักที่ลดลงเมื่อเดือนที่แล้ว และโทษว่าเป็นเพราะความ กดดันที่ต้องจัดการทุกอย่างเพื่อให้วันนี้ประสบความสำเร็จ

เขามองข้อมือดูเวลา สนิทสนมว่าทั้งนาฬิกาข้อมือไปนานแล้ว มันรวบรวมข้อมูลไว้มากมายตั้งแต่ค่าชีพจรและอุณหภูมิร่างกาย จนถึงอัตราการเผาผลาญ ความดันโลหิต และค่าอื่นๆ อีกหลายอย่างที่เขาไม่ได้อยากรู้ไม่ต้องอ่านตัวเลขบนจอเขาก็รู้วาระดับความเครียดของตัวเองกำลังพุ่งสูง

จุดเดินกลับมาที่รถ เมื่อพอใจกับแบตเตอรี่ที่ไฟเต็มแล้วจึงถอดปลั๊กเครื่องชาร์จ หายใจลึกๆ สองสามครั้งก่อนก้าวขึ้นรถ จากนั้นบอกจุดหมายปลายทางกับระบบสั่งการด้วยเสียง

รถเริ่มแล่นไปบนถนนสายชนบทด้วยความเร็วไม่เกินสี่สิบกิโลเมตรต่อชั่วโมง ขณะจุดระลึกรถึงความสุขที่เคยมีจากการได้ควบคุมรถเอง เขาชอบใบขับขี่ได้ในวันเกิดอายุครบสิบเจ็ด ในเวลานั้นมันเหมือนความสำเร็จครั้งยิ่งใหญ่ที่สุด ทำให้เขามีอิสระภาพอย่างที่ไม่หา เพราะไปจากหมู่บ้านอันอุดมอยู่ที่อยู่มาตั้งแต่เล็กได้ทุกเมื่อ ไม่ต้องพึ่งรถประจำทางที่ตารางเวลาไม่แน่นอน หรือพ่อแม่และน้องชายเพื่อออกไปสัมผัสโลกภายนอก เขาเลยไม่ชอบสภาพในปัจจุบัน แค่อายุสิบสี่ก็ใช้รถยนต์ที่แล่นเองได้แล้ว เหมือนพวกเด็กๆ กำลังโกงอายุไม่มีผิด

จุดยังจำตอนที่ต้องหลีกเลี่ยงถนนสายต่างๆ ในช่วงเช้าได้ เพราะการจราจรติดขัดจนรถแทบไม่ขยับ บัดนี้รถยนต์จำนวนมากแล่นอย่างสบายแถมผู้โดยสารยังพูดคุยกันผ่านระบบสื่อสารภายในเพื่อลดสภาพคอขวด และการจราจรติดขัดได้อีกด้วย ถึงจะเกลียดรถยนต์ประเภทนี้เข้าได้ แต่การมีไว้สักคันก็มีประโยชน์หลายอย่าง

พื้นที่ส่วนใหญ่บนแผงหน้าปัดคือชาวดับบาร์และจอยโอแอลอีดี จุดควบคุมได้ทุกอย่างตั้งแต่ดูโทรทัศน์ไปจนถึงอ่านอีเมล โซเชียลมีเดีย และเอกสาร เขาเลื่อนจอลงไปจนพบแฟ้มสีน้ำเงินที่มีชื่อว่าวันหยุดของครอบครัว แล้วดูแฟ้มย่อยที่กำกับไว้ว่าประเทศกรีซพร้อมภาพวิดีโอ ก่อนเลือกอันที่เขียนว่าร้านอาหารและกดปุ่มเล่น

ภาพความละเอียดสูงชัดแจ่มราวกับเขาอยู่ตรงนั้นจริงๆ เขากำลังนั่งเอกเซนกอยู่ที่ระเบียงร้านเคียงกับสเตฟานีที่สวมเสื้อถักไหมพรมหนาอุ่น ขณะที่ทั้งคู่ทอดตาไปยังอาทิตย์อัสดงเหนือทิวทัศน์กว้างใหญ่ กล้องเบนจากซ้ายมาขวาซ้ายๆ ก่อนซูมไปเหนืออ่าวและหมู่เกาะไร้ผู้คนเบื้องหน้า ก่อนเมฆสองสามก้อนเรืองแสงสีฟ้าและส้ม แต่ก็ยังให้ร่มเงาต่อหมู่เกาะ

“คุณเห็นเรือลำไกลๆ นั้นไหมคะ” เขาได้ยินเสียงเธอถาม “ตรงนั้นนะ หลังเกาะนั้น ที่ท้ายเรือเพิ่งจะโผล่ออกมาไง”

“จริงด้วย เห็นแล้ว” จุดพุดทับเสียงที่ถูกบันทึกไว้ เขาจำได้ขึ้นใจและขยับปากตามคำพูดที่เธอตอบมาด้วย

“สักวันเราน่าจะนั่งเรือสำราญเที่ยวรอบโลกกันนะ” เธอบอก “แล้วก็ใช้เวลาหลังเกษียณมาดูดวงอาทิตย์ตกจากทุกมหาสมุทรและทุกทวีปเลยดีไหม”

“เยี่ยม” จุดตอบ “เยี่ยมเลย” เพียงแต่ในปีหลายๆ นี่เองที่เขาเข้าใจว่าคำว่าเยี่ยมนั้นหมายถึงความคิดที่เป็นไปไม่ได้

เขาปิดแฟ้มแล้วแตะหน้าจอเพื่อลดอุณหภูมิรถลง เข้าในฤดูใบไม้ผลิ นี้อุ่นกว่าที่พยากรณ์อากาศทำนายไว้ แต่หน้าปัดยังแสดงว่าเยลลี่แข็ง องศาเซลเซียส

“รถ” เขาพูดใส่ระบบปฏิบัติการโดยไม่ได้ตั้งชื่อรถเหมือนเจ้าของคนอื่นๆ “เปิดแอร์หน่อย”

เจียบ ปกติแล้วจะทำตามทุกคำสั่ง และเสียงของเขาคือเสียงเดียวที่มันถูกโปรแกรมให้จำได้ “รถ” เขาย้ำคำสั่งเสียงซ้ำ “รับทราบคำสั่งด้วย” แต่ก็ยังเจียบ

เขาสนิทกับความบกพร่องของซอฟต์แวร์แล้วพบแขนเสื้อขึ้น ก่อนหยิบคีย์บอร์ดไร้สายจากช่องข้างประตูมาเข้าสู่ระบบและเริ่มเขียนอีเมล จุดเลือกใช้วิธีล้าสมัยอย่างการพิมพ์แทนที่จะป้อนข้อความตามคำบอกหรือส่งวิดีโอ

ถึงทุกท่านที่เคารพ เขาเริ่มพิมพ์ข้อความ ต้องขออภัยด้วยที่ส่งอีเมลฉบับนี้โดยไม่ระบุชื่อผู้รับ แต่...

"อรุณสวัสดิ์ จูด"

"บ้าเอ๊ย!" จูดสบก่อนทิ้งคีย์บอร์ดลงพื้น จากนั้นมองไปรอบๆ ราวกับมีผู้โดยสารอีกคนแอบอยู่

"วันนี้เป็นยังไงบ้าง" เสียงนั้นกล่าวทัก

"ก็ดี ขอขอบคุณ" จูดตอบ "ใครเนี่ย แล้วรู้เบอร์ผมได้ไง" เขามองหาสัญลักษณ์โทรศัพท์บนจอแต่มันว่างเปล่า

"ผมอยากให้คุณฟังดีๆ นะ จูด" เสียงนั้นยังพูดต่อเรื่อยๆ "คุณกำลังจะตายในอีกสองชั่วโมงครึ่ง"

จูดกะพริบตาถี่ๆ "อะไรนะ"

"จุดหมายที่คุณตั้งค่าในระบบจีพีเอสกำลังจะถูกเปลี่ยนไปยังที่ที่ผมเลือกไว้"

เขาตวัดสายตาไปยังแผงหน้าปัดที่มีค่าพิกัดใหม่ปรากฏ "นี่มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่" จูดถาม "แกเป็นใคร"

"รายละเอียดเพิ่มเติมจะแจ้งให้ทราบภายหลัง แต่ตอนนี้โปรดเอนหลังชมความงามในเช้าฤดูใบไม้ผลิไปก่อน เพราะนี่จะเป็นครั้งสุดท้ายของคุณแล้ว"

ทันใดนั้นกระจกหน้าต่างรถก็พลันเปลี่ยนจากใสมาเป็นทึบ ซึ่งหมายความว่าคนข้างนอกจะมองไม่เห็นว่าเขาติดอยู่ในรถ

ESSEX
HERALD
& POST
ONLINE

เอสเซกซ์ เฮรัลด์แอนด์โพสต์ ออนไลน์

นักแสดงหญิงยอดนิยมของอังกฤษกำลังไปเยี่ยมผู้ป่วยโรคมะเร็งอายุน้อย
ที่โรงพยาบาลในเอสเซกซ์วันนี้

โซเฟีย แบริดบิวรี นักแสดงวัย 78 ปี จะไปเยี่ยมแผนกเปิดใหม่ของโรงพยาบาลปรีนเซสชาร์ลอตต์
ซึ่งเธอเป็นผู้บริจาคเงินช่วยเหลือหลายล้านปอนด์ตลอดสามปีของการระดมทุน

โซเฟีย แบริดบิวรี

“ช่วยบอกหน่อยเถอะว่าฉันต้องไปที่ไหน เพราะฉันจำไม่ได้แล้ว” โซเฟีย
แบริดบิวรีกล่าวอย่างอารมณ์เสีย

“อีกแล้วเหรอ” รูเพิร์ตถามเคื่องๆ

โซเฟียไม่มีอารมณ์จะมาต่อปากต่อคำ ยาแก้ปวดและยาแก้แสบ
ที่กินพร้อมมื้อเช้า แกรมตบท้ายด้วยบรันดีอีกแก้วนั้นแทบไม่ช่วยให้อาการ
เจ็บกระดูกสันหลังดีขึ้น ซ้ำร้ายเครื่องช่วยฟังยังมาเสียจนแทบไม่ได้ยิน

“โรงพยาบาลไง จำไม่ได้เหรอครับ” เขาพูดต่ออย่างเหนื่อยหน่าย

“ช่วยบอกหน่อยได้ไหมว่าคุณอยู่ในรถแล้ว”

“ไม่ ฉันว่าฉันอยู่ในยานอวกาศต่างหาก คุณคิดว่าฉันอยู่ที่ไหนล่ะ”

“ผมจะส่งที่อยู่เข้าระบบจีพีเอสของคุณนะครับ”

“อะไรของฉันนะ”